

dette Spørgsmaal, om vi fra vor Side fremdeles vilde række Haand til at opretholde dette System for Ledelsen af Vestindien, og det er ligeoverfor dette Spørgsmaal, at der for mit og Fleraltets Vedkommende ikke har kunnet være nogen Tvivl; det er — det gjentager jeg atter og atter — Spørgsmaalet om, hvorvidt vi ad denne Vej vilde række Haand til at opretholde Systemet i Vestindien. Det er det og intet Andet, det gjælder om, og jeg kan da, naar der bliver spurgt om Principet for den vestindiske Strelse, ikke undlade, idet jeg forøvrigt fuldstændig henholder mig til, hvad den ærede Ordfører gjentagne Gange har udtalt, ganske kort at minde om, hvad der er passeret i denne Sag, og det ligger saa nær, netop fordi, at, hvad der er foregaaet ved disse Negeroptøier i Vestindien, tilbagefalder i Erindringen, hvad der foregik i 1848. Man burde fra den Tid af have kunnet indhøste den Erfaring, at det er overmaade betænkeligt at stille Negerbefolkningen en Frihed i Udsigt, uden at give den den strag, og uden at foretage nogen- somhelst Forberedelse til, at den senere kan træde i Kraft. Thi hvad skete den Gang? Der var givet Negerbefolkningen en Udsigt, men rigtig nok temmelig fjern, til Slaveriets Ophævelse. Det ligger da nær for disse, hvad de vistnok ere, høist umiddelbare Besæner at tænke sig, at, hvad der kan undes dem om 3, 6, 9 eller 12 Aar, maa de ogsaa være i Stand til strag at kunne tage, derfor tog de Friheden i 1848. Denne Erfaring forekommer mig at ligge saa nær, at man maatte have lært, at, idet man nu vil benytte den samme Fremgangsmaade, nemlig ved at stille en Ophævelse af Arbejderregulativerne i Udsigt, at der saa enten hurtigt muligen maatte gaas til denne Foranstaltningens Iverksettelse, eller ogsaa tilveiebringes saadanne Forberedelser dertil, som kunde danne en Overgang. Det har ikke manglet paa Baatale herfra, og det har ikke manglet paa Erfaring om, i hvilken Grad det hidtil gjældende System i Vestindien har virket forderveligt. Man søgte i Begyndelsen af Aarhundredet at afflasse Slavehandelen, men Følgerne af Arbejderregulativet af 1849 viste sig saa langt fra at være Noget, der tilfredsstillede Arbejderbefolkningen, at Arbejderne tværtimod i de følgende Aar forlode de danske-vestindiske Der og drog til de nærliggende engelske Der, hvor der efter Skiltringen var stor Glendighed og Fattigdom til Stede, og hvor der var meget værre i økonomisk Henseende end paa de danske Der. Ikke desto mindre soandt Arbejderbefolkningen paa de danske Der ind, og ved Anordningen af 2den Oktober 1862 maatte man paa en Maade etablere en ny Slavehandel, idet denne Anordning gav Regler for, hvorledes man skulde indføre Arbejdere dels fra Ostindien og dels fra andre Egne, nemlig dels Kulier, dels Negere, som da kom ind under Arbejderregulativet. Der er ganske vist en Navne-

forskjel imellem en Slave og den ved Arbejderregulativet Ildagne Arbejder (Vilje: Karstliwegen). Ja, Karstliwegen, men det er indlysende, at Fjælfelsen og Begjæret for Frihed har viist sig at være saa stor, at Arbejderne have foretrukket økonomisk flattere Tilstande for Ufriheden paa St. Croix. Jeg skal minde om, at dette er en Erkjendelse, som jo saa langt fra er enestaaende her, at tværtimod forstandige Mand, selv blandt Planterne, meget stærkt og værmt have taget Ordet for en Forandring af disse Forhold. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer i den Henseende kjende et Minoritetsvotum af Kolonialraadet paa St. Croix af 1866, hvor ganske vist en Minoritet, men dog en Minoritet, som bestod af 7 Medlemmer, paa det Værneste tog Ordet for, at en saa urimelig Tilstand som den, der da fandt Sted, og som var ruinerende for Den, hurtigt muligen maatte blive afskaffet, idet man ganske vist tilraadede den affskaffet skridtvis og ikke ved en pludselig Omordning. At Opfattelsen af disse Forhold har været meget levende her i Salen, og at man har erkjendt, at Tilstanden var utaalelig, vilde jo de fleste ærede Medlemmer, som indtoges deres Naab her i 1870—71, erindre. Der sad den Gang her i Thinget en Mand, hvis Navn er Alle bekjendt, nemlig General Naasløff, som tog denne Sag i sin Haand, og det er piansynligt, at det Udvalg, som da afgav Betænkning over et Lovforslag, som gik ud paa det Samme som dette, nemlig paa ved et Pengetilskud at opretholde Tilstanden paa St. Croix, har fulgt ham, og General Naasløff har da Sagen frem ved en Udtalelse, som omfattede samtlige Administrationsforhold og økonomiske Forhold paa St. Croix. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer, som ikke tilstrækkelig have sat sig ind i disse Forhold, at lære den da afgivne Betænkning at kjende, thi jeg anser den for at være et Kildekrist med Hensyn til Opfattelsen af de vestindiske Forhold. Folkethinget vedtog da som Afslutning paa disse Forhandlinger en Dagsorden, hvori det udtalte den Fortræstning, at Regjeringen i næste Rigsdagsforslag vilde fremkomme med omfattende Reformforslag med Hensyn til Vestindien, og dette blev ikke sagt i Ord, som vare løst henkastede, men det blev paapeget i Betænkningen Punkt for Punkt, idet man, støttet til Forhandlingerne i Kolonialraadet, angav, hvilke de Reformere vare, som forlangtes. Den daværende Finansminister Jensen syntes for en væsentlig Del at have accepteret disse Reformere; men ikke lang Tid efter trak han sig tilbage fra Finansministeriet, og siden har der ikke været her. Noget til vestindiske Reformere. Den eneste Reform, som man har søgt gennemføre — og jeg maa tilføje, at den er den eneste, som ikke paa særlig Foranledning herfra — er Indførelsen af Militærstyrken paa St. Croix. Jeg kan forstaa, at Indførelsen af Militærstyrken paa St. Croix kunde indgaa som et Led i det hele Reformprogram, thi var det lykkedes ad Lovens Vej at